

İyi bir istihbarat teşkilatı vardı.

Mekke'den gelen tehlikeden haberdardı.

Haberlerden sonra bir rüya gördü.

Rüyasını kendisi tabir etti.

Düşüncesi savunma harbi için fiziksel özellikleri uygun olan Medine'de kalıp savunma harbiydi.

Her konuda olduğu gibi bu konuda da ashabıyla istişareye oturdu.

Rüyasını, yorumunu ve Medine'de kalıp savunma harbi yapma düşüncesini ashabıyla paylaştı.

Bedir harbine katılmayan ve gençlerin teşkil ettiği çoğunluk savunma harbinden ziyade meydan harbiyle müşriklerle birebir savaşmak istediklerini kararlı ve ısrarlı bir şekilde ifade ettiler.

Allah Elçisi kendi görüşünden vazgeçti ve çoğunluğun görüşüne uydu ve harp hazırlığı emrini verdi.

Herkesten önce zırhını giydi, atını hazırladı.

Ashaptan meydan harbinde ısrarlı olanlar bu kez pişmanlıkla;

“Ey Allah'ın elçisi isterseniz Medine'de kalıp savuma harbi yapabiliriz” dediler.

“Bir Peygamber zırhını giydiyse çıkarmak yaraşmaz” sözüyle şura kararını hatırlattı.

Uhud dağı civarında Mekke'den gelen müşrik ordusu ile İslam ordusu karşılaştı.

İnsanlığın en zekisi, bir harp dâhisi olan Halid bin Velid ve seçme süvari birliğini gördü.

Niyetlerini anladığı için 50 okçuyu önlem olarak onların muhtemel manevra alanını kesecek şekilde yerleştirdi.

Okçulara hakim tepeyi asla terk etmemeleri için en ciddi nasıl emredilirse öyle emretti.

Çünkü onların okçuların olmaması durumunda süvarilerin ne yapabileceklerini çok iyi biliyordu.

Ama okçularda insandı.

İnsanız biz.

Meleklerden farklıyız.

Kodlarımızda zaaflarımız var, hata yapıyoruz, günah işleyebiliyoruz.

Öyle de oldu.

Harbin başlangıcında İslam ordusunun galip geldiğini gören okçular onca sıkı tenbihata rağmen yerlerini terk ettiler.

Zira meydandaki ganimet ihtimali onları cezbetmişti.

Allah elçisi Cuma hutbesi verirken de gelen kervandaki dünyalığın sesini duyan ashabın çoğunluğu O'nu hutbede ayakta terk etmişlerdi. (Onlar bir ticaret veya bir eğlence görünce oraya doğru sökün edip, seni hutbe verirken **ayakta bırakıverdiler.**) Cuma, 62/11)

Ve korkulan oldu.

Halid bin Velid ve seçme birliği okçular tepesini dolaşip tepeyi terk etmeyen birkaç sahabeyi şehit edip İslam ordusuna arkadan hücum ettiler.

İki ateş arasında kalan İslam ordusu Hz. Hamza'nın da olduğu 70 şehit verdi.

Allah elçisi yüzünden ve farklı yerlerinden yaralandı ve ağır kayıplarla İslam ordusu Uhud dağına çekildi.

Adeta 70 Bedir esirinin öldürülmeyip fidye karşılığı salıverilmesinin kefareti 70 şehitle ödenmişti. (Hiçbir peygamber için, arzda ağır basmadıkça esirleri olması uygun değildir. Siz dünya malını istiyorsunuz. Oysa Allah ahireti diliyor. Ve Allah Azîz'dir, Hakîm'dir. Şayet önceden Allah'tan bir hüküm bulunmasa idi, aldığınızdan dolayı size mutlaka büyük bir azab dokunurdu. Enfal, 8/67,68)

70 şehit, Allah'ın aslanı amcası Hz. Hamza'ya müslu yapılması Allah elçisini son derece üzdü.

Bu ağır tabloya rağmen dönüşte hiçbir ashabına kızmadı, eleştirmede, onlara öfkelenmedi.

Kendi kararından geçip istişare kararıyla çıktığı Uhud harbinde bu yaşadıklarını Yüce Allah bizim dikkatimize şöyle sundu.

“(Ey Peygamber! Uhud gazvesinde olduğu gibi ve her zaman) Allah'tan gelen merhamet sayesinde onlara yumuşak davrandın. Eğer sert, katı kalpli biri olsaydın, kuşkusuz çevrenden uzaklaşırlardı. O halde onları **bağışla, kendileri için Allah'tan af dile ve toplumu ilgilendiren her konuda onlarla müşavere et** ama karar verince artık Allah'a güven (ve o işi yap). Zira Allah, O'na güven duyanları sever. ” Al-i İmran, 3/159

Bütün hatalara rağmen şefkate, merhamete, istişareye, yumuşak söze devam emredildi.

Uhud'ta ne olmuştu?

Sonra sahabe olacaklar önce sahabe olanları yenmişti.

İçlerindeki Müslümanlara karşı besledikleri kin ve nefret boşalmıştı.

Çok kısa süre içerisinde özellikle Hudeybiye sürecinde Halid bin Velid ve arkadaşları Medine'ye gelip İslam'a teslim oldular.

Uhud kıyamete kadar sürecek şu dersi insanlığa miras bıraktı.

Müslüman sonuçtan değil, süreçten sorumludur.

Sonuç tamamen Allah'a aittir.

Mesela 7 Ekim 1571 Osmanlı donanması ile müttefik Haçlı donanmaları arasında meydana gelen İnebahtı deniz savaşındaki kaybetme nedeni iyi tahlil edilse ve gereken önlemler alınsa Osmanlı Tarihi daha farklı olabilirdi.

Bireysel hayatımızda ve devletlerin tarihinde kaybetmek çoğu zaman kazanmaktan daha ibretli ve daha çok dersler verebilir anlayana.

Bedir'de 3000 melek ile destelemiş ve Müslümanlar kazanmıştı.

Fetihler her zaman kazanmaktan geçmez.

Kazanırken gerekli ahlak, kaybedilince de gösterilmeliydi.

Zira rabbim kazanmamız ve kaybetmemize göre değil, kazanırken ve kaybederken gösterdiğimiz tavırdan bizi hesaba çekecek.

Ve niye kaybettiğimiz çok iyi tahlil edilmeli.

Elçinin tamamlamak için gönderildiği **ahlak bu ahlaktı.**

Uhud tam olarak ta bu ahlakın fotoğrafıydı.

Uhudu iyi okuyan, hazmeden ashabın önünde artık Mekke'nin fethi vardı.

İşte Uhud'un bu önemine dikkat çekti Allah elçisi.

Biz Uhud'u severiz, Uhud'da bizi.